

[Johs. Christiansen.]

Nogle vil maaske sige: Ja, men nu skal Landets Ungdom opøves i Vaabenbrug, dertil vil Hjemmeværnsforeningerne være velegnede, og derfor maa disse Foreninger og deres Medlemmer beholde Vaabnene. Dette er i hvert Fald klar Besked, men jeg maa paa det bestemteste vende mig imod Betragtningen. Hvorvidt vor Ungdom og gennem den hele Befolkningen efterhaanden skal gøres til et Folk i Vaaben, kan og skal ikke afgøres i Forbindelse med Hjemmeværnsforeningerne. Det bliver først et politisk Spørgsmaal, dernæst et militært. Der kan med andre Ord ikke i Dag, hverken paa den ene eller den anden Maade, foregribes noget som helst angaaende Landets kommende Militærberedskab uden om eller bag om de Overvejelser, der skal foregaa i Forsvarskommissionen. Dette vil man overalt, hvor Hjemmeværnsforeninger og Vaabenspørgsmaal drøftes, gøre klogt i at holde sig for Øje, bl. a. fordi jeg ved med Sikkerhed, at saadan ser Landets Befolkning paa hele dette Spørgsmaal.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Forslaget til en velvillig, men ogsaa en grundig Behandling i et Udvalg.

Paul Holt: Dette Lovforslag er nu behandlet indgaaende af forskellige ærede Ordførere, jeg skal derfor fatte mig i Korthed.

Jeg vil slutte mig til det af den ærede Ordfører for det kommunistiske Parti fremførte Spørgsmaal til den højtærede Justitsminister, nemlig dette: Hvad er egentlig Begrundelsen for dette Forslag? Lovforslaget er en Fortsættelse af tidligere Lovgivning, og denne tidligere Lovgivning har sin bestemte historiske Forudsætning. Saa bliver Spørgsmaalet: Er den samme Forudsætning til Stede nu? Man faar, ogsaa naar man hører det ærede Medlem Hr. Johs. Christiansen tale, en Fornemmelse af, at der bag ved dette Forslag er Mistillid i Folket, og man maa spørge: Hvorfor stiller den ærede Ordfører for det radikale Parti sig paa det Standpunkt, at man ikke skulde kunne betro en dansk Borger et Vaaben? Det forekommer mig, at den ærede Ordfører igennem den Maade, hvorpaa han fremfører denne Tale, fornærmer det danske Folk.

Det, der er særligt at bemærke i Lovforslaget, er dette, at der her er indført nogle Bestemmelser vedrørende Hjemmeværnsforeningerne og deres Stilling i Forbindelse med Vaabendepoter og Vaabensamlinger. Man maa se paa Hjemmeværns-

foreningerne med megen Sympati, fordi de er Udtryk for en vaagnende Forsvarsvilje, omfattende hele det danske Folk, og glædes over, at der inden for disse Foreninger virkelig kommer Mennesker fra alle Dele, baade sociale og geografiske, her i Landet. Det er derfor ogsaa ganske rigtigt, naar Hjemmeværnsforeningerne klart udtaler, at Partipolitik ikke har sin Plads inden for disse Foreningers Arbejde. Hjemmeværnsforeningerne vil i det praktiske Liv væsentlig komme til at henholde sig til Forsvarsministeriet, men jeg kan forstaa, at saa længe Hjemmeværnsforeningerne er netop almindelige Foreninger, maa de i rent juridisk Forstand henholde sig til Justitsministeriet. Men jeg ser med Glæde her i dette Lovforslag, at Justitsministeriet i Sager vedrørende disse Foreninger skal forhøre sig hos Forsvarsministeriet, hvis Justitsministeriet agter paa et eller andet Punkt at gribe ind i disse Foreningers Virksomhed.

Med Hensyn til Forslagets almindelige Forbud imod, at Privatpersoner besidder Skydevaaben, maa man vistnok gøre sig fortrolig med en Stemning, der er hos visse Mennesker — som jeg ganske vist er klar over, at det ærede Medlem Hr. Johs. Christiansen er ganske uden for —, nemlig de Mennesker, der har været med i Modstandsbevægelsen, de Mennesker, der dengang under højest farlige Forhold erhvervede Vaaben. Det kom for de paagældende til at staa saaledes, at dette Vaaben, denne Revolver, for dem var et Symbol, et Billede paa Kampen for Danmarks Frihed. Denne rent umiddelbare Følelse, hvis Præg af Oprigtighed man ikke kan underkende, denne Følelse maa man regne med som en Kendsgerning, naar man skal administrere Loven, og jeg tror at have opfattet den højtærede Justitsministers Stilling rigtigt paa den Maade, at ogsaa han har Forstaaelse for det særlige Forhold, som gør sig gældende her. Det var virkelig for dem en Æressag at eje et saadant Vaaben, og det vil sikkert komme til at volde betydelige Vanskeligheder, hvis man ikke administrerer denne Lov med en vis Behændighed.

Naar man nærer Ængstelse for disse Vaaben, maa det dog være noget beroligende, at de nydannede Hjemmeværnsforeninger i høj Grad omfatter de Personer, der er kommet i Besiddelse af Vaabnene; derigennem faar de offentlige Myndigheder en Kontrol med disse Vaaben, og gennem det Arbejde, der gøres i Hjemmeværnsforeningerne, tillige en vis Indflydelse paa den Instruction, der bliver sat i Værk vedrørende